

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 2002-2003

12 juni 2003

ONTWERP VAN DECREET

houdende bepalingen tot begeleiding van de aanpassing van de begroting 2003

VERSLAG

**namens de Commissie voor Algemeen Beleid, Financiën en Begroting
uitgebracht door de heer Jos Stassen**

**(Hoofdstuk I – Algemeen ; Hoofdstuk XI – Rubiconfonds ;
Hoofdstuk XII – Financiën ; Hoofdstuk XIVbis –
Compensatie afvalstoffenheffing (nieuw) en Hoofdstuk XV –
Slotbepalingen)**

Samenstelling van de commissie :

Voorzitter : de heer Marc van den Abeelen.

Vaste leden :

mevrouw Wivina Demeester-De Meyer, de heren Johan De Roo, Erik Matthijs, Eric Van Rompuy ;

de heren Frans De Cock, André Denys, Stefaan Platteau, Marc van den Abeelen ;

de heren Mathieu Boutsen, Herman De Reuse, Roland Van Goethem ;

de heren Lucien Suykens, Bruno Tobback ;

de heer Jos Stassen ;

de heer Etienne Van Vaerenbergh.

Plaatsvervangers :

de heren Gerald Kindermans, Boudewijn Laloo, mevrouw Trees Merckx-Van Goey, de heer Johan Weyts ;

de heren Marc Cordeel, Jul Van Aperen, Francis Vermeiren, N. ;

mevrouw Hilde De Lobel, de heren Jean Geraerts, Christian Verougstraete ;

de heer Steve Stevaert, N. ;

de heer Jos Geysels ;

de heer André-Emiel Bogaert.

Zie :

1690 (2002-2003)

– Nr. 1 : Ontwerp van decreet + Bijlage

– Nr. 2 : Verslag van het Rekenhof

– Nrs. 3 tot 6 : Amendementen

INHOUD

	Blz.
A. Hoofdstuk I : Algemeen	4
A.1. Algemene en artikelsgewijze bespreking en stemming	4
B. Hoofdstuk XI : Rubiconfonds	4
B.1. Inleiding door de heer Dirk Van Mechelen, Vlaams minister van Financiën en Begroting, Ruimtelijke Ordening, Wetenschappen en Technologische Innovatie	4
B.2. Toelichting bij het advies van het Rekenhof door mevrouw Christine Vandekerckhove, eerste-auditeur-revisor	5
B.3. Bespreking	5
B.4. Stemmingen	6
C. Hoofdstuk XII : Financiën	7
C.1. Afdeling I : Eurovignet	7
C.1.1. Inleiding door de heer Dirk Van Mechelen, Vlaams minister van Financiën en Begroting, Ruimtelijke Ordening, Wetenschappen en Technologische Innovatie	7
C.1.2. Stemmingen	7
C.2. Afdeling II : Schenking van ondernemingen	7
C.2.1. Inleiding door de heer Dirk Van Mechelen, Vlaams minister van Financiën en Begroting, Ruimtelijke Ordening, Wetenschappen en Technologische Innovatie	7
C.2.2. Artikelsgewijze bespreking en stemmingen	8
C.3. Afdeling III : Leegstand (nieuw)	12
C.4. Afdeling IV : Belasting op de automatische ontspanningstoestellen (nieuw)	13
D. Hoofdstuk XIVbis : Compensatie afvalstoffenheffing (nieuw)	13
E. Hoofdstuk XV : Slotbepalingen	16

DAMES EN HEREN,

Uw Commissie voor Algemeen Beleid, Financiën en Begroting 2003 onderzocht op 27 mei, 3 en 12 juni samen met de ontwerpen van decreet houdende de middelenbegroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 2003 en de algemene uitgavenbegroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 2003, het ontwerp van decreet houdende bepalingen tot begeleiding van de aanpassing van de begroting 2003 (*Parl. St. Vl. Parl.* 2002-03, nr. 1690/1).

Aan de Commissie voor Algemeen Beleid, Financiën en Begroting werden ter bespreking de Hoofdstukken I – Algemeen ; XII – Financiën en XV – Slotbepalingen toegewezen.

A. HOOFDSTUK I : ALGEMEEN

A.1. Algemene en artikelsgewijze bespreking en stemming

Bij dit artikel worden geen opmerkingen geformuleerd.

Artikel 1 en Hoofdstuk I worden met 9 stemmen bij 3 onthoudingen aangenomen.

B. HOOFDSTUK XI : RUBICONFONDS

B.1. Inleiding door de heer Dirk Van Mechelen, Vlaams minister van Financiën en Begroting, Ruimtelijke Ordening, Wetenschappen en Technologische Innovatie

Artikelen 54 tot 58 betreffen de oprichting van het Rubiconfonds. De Vlaamse regering heeft naar aanleiding van de overstromingen eind 2002 een aantal maatregelen genomen zoals het toekennen van thesaurievoorschotten aan de Vlaamse gemeenten om hen toe te laten getroffen van de watersnood een voorschot toe te kennen in afwachting van een vergoeding door het federale Rampenfonds.

Het bestrijden van de waterellende is door de Vlaamse regering tot een belangrijk beleidselement uitgeroepen.

De oprichting van het Rubiconfonds, een pararegionale van het type A (wet van 16 maart 1954)

laat de Vlaamse regering toe het bestrijden van deze waterellende te stroomlijnen. Deze beheersvorm laat toe op voldoende flexibele wijze de nodige acties op touw te zetten en te financieren.

Waarvoor kunnen de middelen die in het Rubiconfonds worden samengebracht worden ingezet (artikel 56) :

"(...) de gehele of gedeeltelijke financiering of subsidiëring van :

1° alle waterkeringswerken, alle werken tot de aanleg, aanpassing of inrichting van overstromingsgebieden en wachtbekkens, en de bijhorende werken van natuurtechnische milieubouw ;

2° de werken tot aanleg of aanpassing van de rechtstreekse toegang naar de in 1° bedoelde waterkeringswerken, overstromingsgebieden en wachtbekkens ;

3° het aankopen en onteigenen zoals bedoeld in de artikelen 6 en 7 van het decreet van 16 april 1996 betreffende de waterkeringen ;

4° de uitvoering van de instrumenten inzake de verwerving van goederen zoals bedoeld in afdeling III, titel I van het decreet van [...] betreffende het integraal waterbeleid ;

5° de uitvoering van de bepalingen van het stroomgebiedsbeheersplan, het bekkenbeheersplan en het deelbekkenbeheersplan, zoals bedoeld in titel I van het decreet van [...] betreffende het integraal waterbeleid, die uitvoering geven aan artikel 5, 6°, van het decreet ;

6° de werkingskosten eigen aan het Fonds."

De Vlaamse regering zal de keuze moeten maken of men het initiatief overlaat aan de gemeenten en de werken subsidieert of de werken zelf financiert. De minister verwijst naar de problematiek van vergunde verkavelingen waar de overstromingsproblematiek zeer reëel is en waar de overheid overweegt de gemeenten te betoelagen om deze bouwpercelen af te kopen.

Waar komen de middelen van het Rubiconfonds vandaan ?

" Artikel 55

De middelen van het Fonds zijn :

- 1° de opbrengsten van de planbatenheffing, bedoeld in artikel 88, § 1, van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, verschuldigd ingevolge de bestemmingswijzigingen van een perceel naar een zone bestemd voor bedrijven ;
- 2° alle inkomsten voortvloeiend uit de activiteiten van het Fonds ;
- 3° het gebeurlijke saldo op het einde van het begrotingsjaar op het Fonds ;
- 4° de terugvorderingen voortvloeiend uit de ten onrechte gedane betalingen ;
- 5° een eventuele dotatie ten laste van de algemene uitgavenbegroting van de Vlaamse Gemeenschap."

Bij de opstart van dit fonds zal een dotatie uit de algemene uitgavenbegroting noodzakelijk zijn om het vlot te laten aanvangen.

De ordonnancerende minister is de minister bevoegd voor Financiën en Begroting.

B.2. Toelichting bij het advies van het Rekenhof door mevrouw Christine Vandekerckhove, eerste-auditeur-revisor

Artikel 55

Dit artikel is niet in overeenstemming met de regeling betreffende de planbatenheffing vastgelegd in het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening.

De indeling bij de middelen van het Rubiconfonds van de opbrengsten van de planbatenheffing verschuldigd ingevolge de bestemmingswijzigingen van een perceel naar een zone bestemd voor bedrijven is immers strijdig met de verdeling van de ontvangen planbatenheffingen, zoals thans geregeld door artikel 91 van bovenvermeld decreet en met artikel 144, § 2, van hetzelfde decreet dat onder meer "alle ontvangsten voortvloeiend uit de toepassing van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 en uit de toepassing van dit decreet" aanwijst als

middelen waarover de dienst met afzonderlijk beheer Grondfonds beschikt.

Omwille van legistieke redenen is het dan ook aan te bevelen dat de aan het decreet van 18 mei 1999 aan te brengen wijzigingen uitdrukkelijk tot uiting komen in het ontwerpdecreet.

Minister *Dirk Van Mechelen* beaamt deze opmerking en kondigt terzake een amendement aan.

B.3. Bespreking

De heer *Erik Matthijs* citeert uit het advies van de Raad van State (*Parl. St. VI. Parl. 2002-2003, nr.1690/1, pag. 79*) dat "Die bepaling kan geen doorgang vinden nu artikel 45, § 1, tweede lid, van de gecoördineerde wetten op de Rijkscomptabiliteit, dat zoals reeds is opgemerkt op de gemeenschappen en gewesten van overeenkomstige toepassing is, bepaalt dat de begrotingsfondsen niet kunnen worden gestijfd met kredieten van de algemene uitgavenbegroting." De Vlaamse regering ging niet in op de opmerking van de Raad van State.

Minister *Dirk Van Mechelen* antwoordt dat de heer Matthijs en de Raad van State zich vergissen. De stelling als zou men het Rubiconfonds niet met begrotingskredieten mogen stijven, zou wel kloppen mocht het gaan om een "organiek begrotingsfonds", waarbij een variabel krediet wordt ingevoegd. Daar geldt ingevolge de wetten op de Rijkscomptabiliteit inderdaad een verbod om organieke begrotingsfondsen te stijven met begrotingskredieten, precies omdat het gaat om specifiek voorbehouden ontvangsten (begrotingsspecialisten noemen dit de zogenaamde "geaffecteerde" ontvangsten).

De minister vermoedt dat dit misverstand uitgelokt wordt door de benaming "fonds". Het gaat hier echter om een pararegionale A, conform de wet van 16 maart 1954. Eigenlijk moet men het Rubiconfonds vergelijken met het Zorgfonds, het VIPA of het Fonds Bijzondere Jeugdbijstand. Er zijn tal van VOI's A die allemaal een dotatie krijgen, zodat er zich hier hoegenaamd geen probleem stelt.

De minister ontkent verder de veronderstelling van de heer Erik Matthijs als zou dit Rubiconfonds aangewend worden om de prefinanciering van slachtoffers van de waterrellende van eind vorig jaar te regelen. Dit gebeurt via het Gemeentefonds.

De heer *Erik Matthijs* citeert verder het advies van de MiNa-Raad (*Parl. St. VI. Parl. 2002-2003,*

nr.1690/1, – Bijlage, pag. 12) : “De Raad vindt het eigenaardig dat de planbaten voor het Rubiconfonds vanaf 2003 ingevoerd worden en de andere pas vanaf 2004.”.

De MiNa-Raad waarschuwt ook dat de inkomsten uit planbaten beperkt zullen zijn omdat “Het decreet Ruimtelijke Ordening stelt dat planbaten als gevolg van het realiseren van nieuwe bedrijventzones niet verschuldigd zijn wanneer een publieke overheid een bedrijventerrein met openbaar karakter realiseert. Aangezien de meerderheid van de nog te realiseren bedrijventerreinen door een publieke overheid worden gerealiseerd, zullen de inkomsten uit planbaten beperkt blijven.” (ibidem, p. 12).

“Een van de pistes die de MiNa-Raad daarvoor volgt (noot van de verslaggever : om het Rubiconfonds te spijzen met andere middelen), is het invoeren van een regulerende (en dus uitdovende) heffing op alle grote verharde oppervlakten die niet voorzien zijn van een buffering en/of infiltratievoorziening.” (ibidem, p. 13).

Tot slot sluit de heer Erik Matthijs zich aan bij de volgende stelling van de MiNa-Raad :

“De MiNa-Raad vraagt zich af of het wel geschikt is om een dergelijk fonds in te stellen via een programmadecreet en niet via de geëigende wetgeving in het kader van het integraal waterbeleid, die trouwens volop in ontwikkeling is.” (ibidem, p. 13).

De heer Erik Matthijs verwijst ten slotte naar de programmatoelichting bij het programma 24.1 Algemene financiële logistiek, waaruit blijkt dat BA 21.40.12.23 met 21 duizend euro wordt verlaagd “aangezien in 2003 allicht geen planbatenheffing zal ingekohierd worden”.

Minister *Dirk Van Mechelen* begrijpt de laatste opmerkingen van de heer Erik Matthijs best. Het is echter zo – wat het lid nog niet kan weten – dat er een wijzigingsdecreet ruimtelijke ordening wordt voorbereid dat momenteel voor advies aan de Raad van State wordt voorgelegd. Dit ontwerp zal normaliter nog voor het zomerreces in het Vlaams Parlement worden behandeld. Het ontwerp bevat naast een aantal technisch-juridische bepalingen ook inhoudelijke wijzigingen, onder meer in verband met de planbatenheffingen. Om het gehele plaatje te overzien moet men bovendien kennis nemen van het ontwerp betreffende het integraal waterbeleid.

Wat de opmerking van de heer Matthijs betreft, dat de inkomsten van het Rubiconfonds beperkt zouden zijn aangezien er geen planbatenheffing moet betaald worden door publieke instanties, stelt de minister dat ook aan dit euvel is verholpen. Deze wijziging zit echter vervat in het nieuwe voorontwerp van decreet op de ruimtelijke ordening, dat reeds door de Vlaamse regering is goedgekeurd en momenteel bij de Raad van State ligt. Ook hier stelt zich met andere woorden geen probleem.

De heer *Johan De Roo* vindt de oprichting van het Rubiconfonds op zich een goed initiatief. Hij vraagt of ook een provincie die door wateroverlast wordt getroffen, een beroep op het fonds kan doen.

De *minister* verwijst naar artikel 55, waaruit blijkt wat de middelen van het fonds zijn. In artikel 56 wordt geregeld waarvoor de middelen van het fonds kunnen worden aangewend. Het moet gaan over de gehele of gedeeltelijke financiering of subsidiëring van een aantal werken die in artikel 56 worden opgesomd. Er zal vanzelfsprekend beslist moeten worden wie een en ander ten laste zal nemen. Hier zal ook de Vlaamse minister van Leefmilieu verantwoordelijkheid moeten opnemen. De minister verwijst naar 3° van artikel 56 waarin wordt bepaald dat de middelen van het fonds kunnen worden aangewend voor de gehele of gedeeltelijke financiering of subsidiëring van “het aankopen en onteigenen zoals bedoeld in de artikelen 6 en 7 van het decreet van 16 april 1996 betreffende de waterkeringen”. Hier zal men moeten bekijken wie de onteigenende instantie is. Men zou eventueel een subsidie kunnen geven aan een provincie om een aankoop te doen. De minister sluit wat dat betreft niets uit.

De heer *Johan De Roo* stelt dat er bij overstromingen in vele gevallen sprake zal zijn van een samenwerking tussen gemeente, provincie, de Vlaamse Landmaatschappij, enzovoort.

De *minister* merkt op dat men dan een subsidie kan toekennen waardoor zij uitvoering kunnen geven aan de beleidsdoelstellingen. In artikel 56 wordt concreet aangegeven over welke werken het moet gaan. De minister laat in het midden of men rechtstreeks dan wel via een omweg zou gaan subsidiëren.

B.4. Stemmingen

De artikelen 55 tot 58 en Hoofdstuk XI : Rubiconfonds, worden aangenomen met 9 stemmen bij 3 onthoudingen.

C. HOOFDSTUK XII : FINANCIËN

C.1. Afdeling I : Eurovignet

CI.1. Inleiding door de heer Dirk Van Mechelen, Vlaams minister van Financiën en Begroting, Ruimtelijke Ordening, Wetenschappen en Technologische Innovatie

Het huidige systeem van het eurovignet komt erop neer dat mits betaling van een vast bedrag vrachtwagens met een MTM (maximaal toegelaten massa) van ten minste 12 ton over het grondgebied van de zes lidstaten kunnen rijden (België, Nederland, Luxemburg, Duitsland, Denemarken, Zweden).

Dit bedrag is afhankelijk van het aantal assen en van de emissienorm waaraan het voertuig voldoet.

In België gevestigde transporteurs moeten steeds het volledige jaarbedrag betalen, ongeacht de werkelijke tijdsduur van het gebruik en ongeacht het gebruikte wegennet. Dit bedrag varieert van 960 euro tot 1.250 euro.

De buitenlandse voertuigen daarentegen zijn onderworpen aan het eurovignet voor die perioden waarin zij op een bij koninklijk besluit limitatief aangeduid wegennet rijden. Zij kunnen een vignet aanschaffen voor de duur van een maand, een week, of een dag.

Het huidige systeem van het eurovignet is voor de Belgische wegvervoerders eigenlijk niet echt voordelig : zij zijn immers verplicht het jaarbedrag te betalen, ongeacht de werkelijke tijdsduur en ongeacht het gebruikte wegennet. Om logistieke redenen is de federale overheid momenteel niet in de mogelijkheid om over te schakelen op een systeem, vergelijkbaar met dat voor de buitenlanders.

Wanneer één van de participerende lidstaten uit het systeem stapt en een eigen kilometerheffing invoert (zoals dit het geval is voor Duitsland vanaf 31 augustus) zal deze nadelige positie nog worden versterkt. Een Belgische vervoerder die dan over het grondgebied rijdt van een lidstaat die naar een kilometerheffing is overgeschakeld zal immers verplicht zijn om naast het volledige Belgische jaarbedrag, ook nog de buitenlandse kilometerheffing te betalen.

Om hieraan te verhelpen heeft de Vlaamse regering met deze bepaling in het programmadecreet de mogelijkheid voorzien voor de transporteurs

om een gedeeltelijke, evenredige teruggave te bekomen, naar verhouding van de periodes van gebruik, tijdens de belastbare periode, van het wegennet waarop het tolgeld wordt geheven. Het terug te geven bedrag is gelijk aan één of twee twaalfden van het jaarbedrag, naar gelang de transporteur respectievelijk 30 of 60 dagen gebruik van het tolgewegennet kan aantonen. Dit hoeft geen aanéengesloten periode te zijn.

De budgettaire gevolgen zullen beperkt blijven. De federale overheid heeft (na de filterblokkades van september 2000) ook een mogelijkheid van teruggave ingevoerd (met name bij bewezen inactiviteit), en de budgettaire gevolgen hiervan werden zwaar overschat. Er was een budget voorzien van 650 miljoen BEF voor twee jaar voor gans België, en hiervan is nauwelijks een derde opgebruikt.

Deze oplossing werd vooral ingegeven vanuit de bekommernis om een eenvoudige, snel uitvoerbare en kostenbeperkende oplossing uit te werken, die soelaas kan brengen aan de transporteurs die in Vlaanderen gevestigd zijn. Na een jaar wordt deze regeling geëvalueerd.

C.1.2. Stemmingen

Er worden geen opmerkingen geformuleerd.

Artikel 59 en afdeling 1 : Eurovignet van hoofdstuk XII : Financiën worden aangenomen met 8 stemmen bij 4 onthoudingen.

C.2. Afdeling II : Schenking van ondernemingen

C.2.1. Inleiding door de heer Dirk Van Mechelen, Vlaams minister van Financiën en Begroting, Ruimtelijke Ordening, Wetenschappen en Technologische Innovatie

De huidige federale gunstregeling, die een bijzonder tarief voorziet van 3 % voor schenkingen van ondernemingen, werd tot op heden in Vlaanderen nooit aangewend.

In het programmadecreet heeft de Vlaamse regering daarom een aantal versoepelingen en aanpassingen opgenomen, die als bedoeling hebben het systeem aantrekkelijker en toegankelijker te maken. Uitgangspunt daarbij is de **continuïteit van de onderneming**, met de daaraan gekoppelde tewerkstelling, bij overdracht van de onderneming tijdens het leven, te waarborgen. In het werkgelegenheidsakkoord dat de Vlaamse regering op 21 maart 2003 met de sociale partners heeft gesloten werden al twee elementen overeengekomen :

- een verlaging van het tarief van 3 % naar 2 % ;
- de schrapping van de vereiste dat de volle eigendom moet weggeschonken worden. Voortaan zal ook de naakte eigendom of het vruchtgebruik kunnen geschonken worden. Het is immers courante praktijk dat de pater familias slechts de blote eigendom aan de bedrijfsopvolger schenkt en voor zichzelf het vruchtgebruik voorbehoudt. Derwijze behoudt de pater familias nog de inkomsten en de zeggenschap over de zaak. De opvolger kan geleidelijk aan bij de onderneming betrokken worden .

Verder worden er nog een aantal bijkomende aanpassingen doorgevoerd, om de overdrachten van ondernemingen bij leven te vergemakkelijken, en om de regeling beter af te stemmen op de bijzondere regeling in geval van overdracht bij overlijden van familiale ondernemingen (die in het Vlaamse successierecht is onderworpen aan een nultarief).

Welke zijn die bijkomende aanpassingen ?

- 1) de huidige regeling legt op dat de schenker alleen eigenaar moet zijn van de bedrijfstak of van de universaliteit van goederen. Dit is totaal onzinnig. Bijvoorbeeld : wanneer man en vrouw samen een zaak uitbaten kan er van de gunstregeling geen sprake zijn ... Daarom is het voortaan voldoende dat de schenker minstens 50 % van de onderneming in handen heeft. Voor schenking van aandelen is het voldoende dat de schenker minstens 10 % van de stemrechten in de algemene vergadering vertegenwoordigt. Deze voorwaarde bestond al en daaraan wordt niet geraakt ;
- 2) de regeling wordt uitgebreid tot schenkingen van certificaten, vorderingen en certificaten van vorderingen. Met deze uitbreiding streven we naar een analogie met de bijzondere regeling voor overdrachten van ondernemingen bij overlijden. Door het verlaagde tarief tevens toepasselijk te maken op certificaten wenst de Vlaamse regering tegemoet te komen aan de bekende techniek van certificering. Tot op heden ressorteerde de schenking van certificaten niet onder het toepassingsgebied van het verlaagd tarief, hetgeen ertoe leidt dat de pater familias deze bij voorkeur laat vererven binnen het kader van artikel 60bis van het wetboek van successierechten of deze te schenken voor een buitenlands notaris. Door de certificaten uitdrukkelijk in het toepassingsgebied op te nemen wordt die beperking opgeheven.

- 3) In de huidige regeling staat een vervreemdingsverbod van de onderneming, gedurende een periode van vijf jaar. Deze voorwaarde wordt nu geschrapt. De ratio legis moet immers zijn : de continuïteit van de onderneming. En continuïteit is niet hetzelfde als immobiliteit. Maar de begiftigde zal wel moeten kunnen aantonen dat de ondernemingsactiviteit gedurende vijf jaar wordt verder gezet, maar nu niet meer noodzakelijk door hemzelf. De Vlaamse economie heeft er immers belang bij dat de activiteit wordt voortgezet, maar niet dat dit door de begiftigde zelf gebeurt ; integendeel : indien deze tot de bevinding komt dat anderen bekwaam zijn om dit te doen, mogen fiscale redenen daartoe geen beletsel zijn ;

- 4) Verder worden nog een aantal overbodige formalismen uit de tekst geschrapt. Het genoten fiscaal voordeel kan alleen behouden blijven indien de activiteit van de onderneming gedurende vijf jaar na de schenking wordt verder gezet . In de huidige regeling moet de begiftigde jaarlijks aan de administratie komen vertellen dat de onderneming haar activiteiten nog steeds verder zet. Deze overbodige en onzinnige formaliteit wordt geschrapt en vervangen door de vereiste dat het voortzetten van de activiteit wordt aangetoond bij het verstrijken van de periode van vijf jaar na de schenking.

Ten slotte merkt de heer minister op dat vanzelfsprekend niets gewijzigd wordt aan de burgerrechtelijke regels i.v.m. schenkingen. Overeenkomstig de bepalingen uit het Burgerlijk Wetboek (artikel 931 en volgende) moet een schenkingsakte steeds verleden worden voor een notaris.

C.2.2. Artikelsgewijze bespreking en stemmingen

Door de heren Marc van den Abeelen, Lucien Suykens, Jos Stassen en Herman Lauwers wordt een amendement (*Parl. St.* VI. Parl. 2002-2003, nr. 1690/3) ingediend, dat ertoe strekt de artikelen 60 tot 65 te vervangen door wat volgt :

“Artikel 60

Artikel 140bis van het Wetboek van Registratie-, Hypotheek- en Griffigerechten wordt vervangen door wat volgt :

“Artikel 140bis

§ 1. De bij artikel 131 vastgestelde rechten worden verminderd tot 2 % voor :

1° de schenking van de eigendom of het vruchtgebruik van een universaliteit van goederen of van een bedrijfstak, of van een onverdeeld deel van minstens de helft van die rechten, waarmee een nijverheids-, handels-, ambachts- of landbouwactiviteit, een vrij beroep of een ambt of post wordt uitgeoefend.

Deze vermindering is niet van toepassing op de overdrachten van onroerende goederen die gedeeltelijk of geheel tot bewoning worden aangewend of zijn bestemd.

2° de schenking van aandelen van een vennootschap waarvan de zetel van haar werkelijke leiding is gevestigd in een lidstaat van de Europese Unie en die de uitoefening van een nijverheids-, handels-, ambachts- of landbouwactiviteit, een vrij beroep, of een ambt of post tot doel heeft.

De aandelen dienen minstens 10 % van de stemrechten in de algemene vergadering van de vennootschap te vertegenwoordigen.

Onder aandelen worden tevens begrepen :

- a. maatschappelijke rechten in dergelijke vennootschappen ;*
- b. de certificaten van aandelen uitgereikt door een rechtspersoon met zetel in een van de lidstaten van de Europese Unie, ter vertegenwoordiging van aandelen van de betreffende vennootschap, op voorwaarde dat :*

** aan elk aandeel één certificaat beantwoordt ;*

** de rechtspersoon de verplichting heeft om de dividenden en andere vermogensvoordelen onmiddellijk en ten laatste binnen de maand door te storten aan de certificaathouder ;*

** de rechtspersoon de aandelen niet kan vreemden zonder toestemming van de certificaathouder.*

3° de schenking van vorderingen op de vennootschap, waarvan aandelen geschonken worden bij schenking die voldoet aan de in 2° vermelde voorwaarden.

Onder vorderingen worden tevens begrepen de certificaten van vorderingen uitgereikt door een rechtspersoon met zetel in een van de lidstaten van de Europese Unie, ter vertegenwoordiging van vorderingen op een dergelijke vennootschap op voorwaarde dat :

** de rechtspersoon de verplichting heeft om de interesten en andere vermogensvoordelen onmiddellijk en ten laatste binnen de maand door te storten aan de certificaathouder ;*

** de rechtspersoon de vorderingen niet kan vreemden zonder toestemming van de certificaathouder.*

§ 2. In de akte of in een verklaring onder aan de akte dienen de partijen te bevestigen dat de voorwaarden van dit artikel vervuld zijn. In geval de schenking ook andere goederen omvat dan die waarvan sprake in § 1 van dit artikel, dienen de partijen daarbij nader aan te geven welke van de geschonken goederen deel uitmaken van de universaliteit, van de bedrijfstak, of van het aandelenpakket. In geval van een schenking als bedoeld in § 1, 2°, van dit artikel moet bovendien de notaris in of onder aan de akte bevestigen dat de geschonken aandelen minstens 10 % van de stemrechten in de vennootschap vertegenwoordigen. Die bevestiging door de notaris kan vervangen worden door een attest van een bedrijfsrevisor of accountant, dat aan de akte wordt gehecht.”.

Artikel 61

Artikel 140ter van hetzelfde wetboek wordt vervangen door wat volgt :

“Artikel 140ter

Het bij artikel 140bis § 1, 1°, vastgestelde recht wordt alleen behouden :

a) indien de activiteit van de geschonken universaliteit van goederen of van de bedrijfstak zonder onderbreking wordt voortgezet gedurende vijf jaar te rekenen van de datum van de akte van schenking ;

b) en indien en in de mate dat de onroerende goederen die met toepassing van het verlaagde recht werden overgedragen, niet gedeeltelijk of geheel tot bewoning aangewend of bestemd worden ge-

durende een ononderbroken periode van vijf jaar te rekenen van de datum van de schenking.

Het bij artikel 140bis § 1, 2°, vastgestelde recht wordt alleen behouden indien :

- a) de activiteit van de vennootschap zonder onderbreking wordt voortgezet gedurende vijf jaar te rekenen van de datum van de schenking ;*
- b) en de zetel van werkelijke leiding van de vennootschap, niet wordt overgebracht naar een staat die geen lid is van de Europese Unie gedurende vijf jaar te rekenen van de datum van de schenking.*

Het bij artikel 140bis § 1, 3°, vastgestelde recht wordt alleen behouden :

- a) indien en in de mate dat de vordering gedurende vijf jaar te rekenen van de datum van de schenking niet terugbetaald is,*
- b) en indien de activiteit van de vennootschap zonder onderbreking wordt voortgezet gedurende vijf jaar te rekenen van de datum van de schenking ;*
- c) en indien de zetel van werkelijke leiding van de vennootschap, niet wordt overgebracht naar een staat die geen lid is van de Europese Unie gedurende vijf jaar te rekenen van de datum van de schenking.”.*

Artikel 62

Artikel 140quater van hetzelfde wetboek wordt vervangen door wat volgt :

“Artikel 140quater

Het in de artikelen 131 tot 140 bepaalde recht, onder aftrek van het reeds betaalde recht, wordt opeisbaar van zodra een in artikel 140ter gestelde voorwaarde niet langer is vervuld. Bovendien is dan over de aanvullende rechten de wettelijke intrest, te rekenen van de datum van de registratie van de schenking en naar de voet in burgerlijke zaken, van rechtswege verschuldigd.

Het bepaalde in het eerste lid geldt niet wanneer het niet langer nakomen van de voorwaarde te wijten is aan overmacht.

Van het niet langer vervuld zijn van een voorwaarde voor het behoud van het verlaagd recht moet de begiftigde, op straffe van een boete gelijk aan de aanvullende rechten, binnen vier maanden te rekenen van het tijdstip waarop de voorwaarde niet meer wordt vervuld, kennis geven aan de ontvanger van het kantoor waar de schenkingsakte werd geregistreerd.

Die kennisgeving moet geschieden bij een in dubbel gestelde en ondertekende verklaring, waarvan één exemplaar op het registratiekantoor blijft. Daarin wordt vermeld : het registratierechtsaanslag aangebracht op de schenkingsakte, het feit dat aanleiding heeft gegeven tot het opeisbaar worden van de aanvullende rechten met opgave van de datum ervan, in voorkomend geval de opgave van de overmacht uitmakende omstandigheid die het verder vervullen van de voorwaarde verhindert, en al de voor de vereffening van de aanvullende rechten vereiste gegevens.”.

Artikel 63

Artikel 140quinquies van hetzelfde wetboek wordt vervangen door wat volgt :

“Artikel 140quinquies

Een begiftigde die het verlaagd recht heeft genoten en die in de loop van de vijf jaar na de datum van de schenking geen kennisgeving heeft gedaan als bedoeld in het derde lid van artikel 140quater, is gehouden binnen vier maanden na afloop van de vermelde termijn aan de ontvanger van het kantoor waar het verlaagd recht werd geheven, aan te tonen dat de voorwaarden voor het behoud van het tarief gedurende de vereiste termijn vervuld zijn gebleven.

In geval van niet-naleving van die verplichting of wanneer het vervuld zijn van de voorwaarden voor het behoud van het verlaagd recht onvoldoende is aangetoond, worden de in het eerste lid van artikel 140quater bedoelde aanvullende rechten en wettelijke intrest opeisbaar. De begiftigde die de verplichting niet naleeft verbeurt bovendien een boete gelijk aan de aanvullende rechten.”.

Artikel 64

De artikelen 140sexies tot 140octies van hetzelfde wetboek, ingevoegd bij wet van 22 december 1998, worden opgeheven.

Artikel 65

In artikel 161 van hetzelfde wetboek wordt 11°, ingevoegd bij de wet van 22 december 1998, vervangen door wat volgt :

"11° het in het artikel 140bis, § 2, bedoelde attest."."

De indieners stellen dat het voorliggend amendement de bedoeling heeft tegemoet te komen aan het advies dat de federale overheid op 12 mei 2003 heeft bezorgd aan de Vlaamse minister van Financiën en Begroting, in verband met de technische uitvoerbaarheid van de voorgenomen aanpassingen aan de tariefregeling voor de schenkingen van ondernemingen. Deze wijzigingen zijn in hoofdzaak bijkomende aanpassingen aan de van origine federale wettekst, die geen afbreuk doen aan de intenties van de Vlaamse regering.

Om alle twijfel omtrent de precieze draagwijdte van de aanpassingen te voorkomen is het aangewezen om in het punt 1° van § 1 van het aangepaste artikel 140bis de bewoordingen "van de eigendom of het vruchtgebruik" in te voegen. In andere bepalingen van het Wetboek der Registratie-, Hypotheek- en Griffigerechten, alsook in het Wetboek van Inkomstenbelastingen vindt men dezelfde bewoordingen terug. Onder eigendom dient zowel de volle eigendom als de naakte eigendom begrepen te worden.

Vervolgens worden nog enkele redactionele verbeteringen en verduidelijkingen aangebracht :

- het overbodige woord "desgevallend" in artikel 140bis § 1, 1°, wordt geschrapt ;
- de term "verdergezet" wordt vervangen door "voortgezet" in het nieuwe artikel 140ter ;
- om duidelijker aan te geven dat bij gedeeltelijke niet-nakoming van sommige voorwaarden slechts voor een gedeelte de gewone schenkingsrechten verschuldigd worden (zoals aangegeven in de memorie van toelichting bij het decreet), wordt in artikel 140ter de terminologie verfijnd door telkens de woorden "indien en in de mate" te gebruiken.

Verder wordt bij de omschrijving van de certificaten van aandelen in artikel 140bis, § 1, 2°, de overbodige uitdrukkelijke verwijzing naar de vereniging zonder winstoogmerk weggelaten.

Door de aanpassingen aan § 2 van het nieuwe artikel 140bis wordt voorkomen dat de notaris met een verklaring in de akte samen met partijen moet bevestigen dat alle voorwaarden voor de schenking van een universaliteit van goederen of van een bedrijfstak vervuld zijn. Wellicht kan dat in bepaalde gevallen immers zijn normale opdracht te buiten gaan.

In diezelfde § 2 wordt de mogelijkheid voorzien dat de schenking ook andere goederen omvat dan de goederen waarvoor het gunsttarief van toepassing is. In voorkomend geval dienen partijen uitdrukkelijk aan te geven welke goederen voor het gunsttarief in aanmerking komen.

Er wordt ook verduidelijkt dat als voorwaarde voor het behoud van het gunsttarief bij een schenking van een vordering op een vennootschap, naast het verbod op terugbetaling van de vordering binnen de vijf jaar na de schenking, de vennootschap eveneens haar activiteit zonder onderbreking dient voort te zetten gedurende vijf jaar te rekenen van de datum van de schenking en binnen diezelfde termijn haar zetel van werkelijke leiding niet naar een staat mag overbrengen die geen lid is van de Europese Unie.

Zoals door de federale administratie terecht wordt opgemerkt, is de in het ontwerp van decreet voorziene teruggaveregeling wellicht overbodig en misschien zelfs niet wenselijk. De teruggaveregeling is opgenomen in het ontwerp van decreet om in geval van loutere vergetelheid van partijen om de vormvereisten te vervullen bij de registratie van de akte, toch nog de mogelijkheid te voorzien om onder de vorm van een teruggave van het gunsttarief te kunnen genieten. Enerzijds is een teruggaveregeling misschien overbodig omdat het de normale praktijk is binnen de administratie van het Kadaster, de Registratie en de Domeinen de aandacht van de notaris te vestigen op een vergetelheid die bij de ontleding van de akte naar aanleiding van de registratie opvalt, zeker wanneer die vergetelheid het verlies van het gunsttarief impliceert. Indien uit de akte blijkt dat het om een schenking gaat waarop artikel 140bis van toepassing kan zijn, maar waarin sommige vermeldingen ontbreken om het verlaagd tarief te genieten, zal de ontvanger er dus de aandacht van de notaris op vestigen vooraleer over te gaan tot registratie van de akte. Anderzijds kan men zich nauwelijks voorstellen dat een notaris bij

een dergelijke schenking er niet zou over waken dat alle nodige vermeldingen om het voordeeltarief te genieten, in de akte voorkomen. Wellicht is de invoering van een dergelijk vangnet ook niet wenselijk, omdat op die manier de dienst van de belastingen almaar gecompliceerder wordt en bovendien “slordigheid” bij het opmaken van akten zou kunnen aangemoedigd worden. Daarom wordt de voorziene mogelijkheid van teruggave, vervat in het nieuwe artikel 140quater, geschrapt.

De schrapping van deze teruggavemogelijkheid brengt een hernummering van de overige bepalingen met zich mee.

De artikelen 140quater en 140quinquies worden herschikt. Het artikel 140quater bepaalt welke de gevolgen zijn van het niet langer naleven van de voorwaarden tot behoud van het gunsttarief. Artikel 140quinquies regelt de bewijsplicht in hoofde van de begiftigden die menen gedurende de vereiste termijn de gestelde voorwaarden te hebben nageleefd.

Tenslotte wordt in artikel 161 van hetzelfde wetboek het punt 11° aangepast. Het woord “akte” in de huidige redactie van het artikel 161, 11°, sloeg op de aandeelhoudersovereenkomst indien minder dan 50 % van de stemgerechtigde aandelen worden geschonken. Het woord “attesten” sloeg op de attesten afgeleverd door een notaris, een bedrijfsrevisor, of een accountant waarin moest worden bevestigd dat de geschonken aandelen minstens 10 % van de stemmen in de algemene vergadering vertegenwoordigen. In het nieuwe stelsel daarentegen blijft enkel het attest over als eventueel aan de schenkingsakte te hechten document. Daarom mag het begrip “akten” uit deze bepaling geschrapt worden.

Het amendement nr. 1 van de heren Marc van den Abeelen, Lucien Suykens, Jos Stassen en Herman Lauwers (*Parl. St.* VI. Parl. 2002-2003, nr. 1690/3) wordt eenparig met 12 stemmen aangenomen.

C.3. Afdeling III : Leegstand (nieuw)

Het amendement nr. 5 voorgesteld door de heren Marc van den Abeelen en Dirk De Cock (*Parl. St.* VI. Parl. 2002-2003, nr. 1690/6) strekt ertoe een nieuwe afdeling III – Leegstand, toe te voegen, bestaande uit de artikelen 65bis en 65ter, die luiden als volgt :

“AFDELING III (nieuw)

Leegstand

Artikel 65bis (nieuw)

Artikel 24 van het decreet van 20 december 1996 houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 1997, zoals gewijzigd bij artikel 14 van het decreet van 19 december 1997 houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 1998, wordt opgeheven.

Artikel 65ter (nieuw)

§ 1. In § 3 van artikel 17 van het decreet van 19 april 1995 houdende maatregelen ter bestrijding en voorkoming van leegstand en verwaarlozing van bedrijfsruimten wordt een 5° ingevoegd, dat luidt als volgt :

“5° het eenmalig saldo aan respectievelijk vastlegingskrediet en ordonnanceringskrediet, zoals beschikbaar op 30 juni 2003 bij het Leegstandfonds, bedoeld in artikel 24 van het decreet van 20 december 1996 houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 1997.”

§ 2. Aan artikel 17 van het decreet van 19 april 1995 houdende maatregelen ter bestrijding en voorkoming van leegstand en verwaarlozing van bedrijfsruimten wordt een § 5 toegevoegd, dat luidt als volgt :

“§ 5. Het Vernieuwingsfonds neemt vanaf 1 juli 2003 alle rechten en verplichtingen, alsmede het op die datum beschikbaar saldo, over van het Leegstandfonds, bedoeld in artikel 24 van het decreet van 20 december 1996 houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 1997.””.

De indieners verantwoorden hun amendement als volgt : het Leegstandfonds is sedert einde 2000 de facto stopgezet. Het Rekenhof merkte in zijn verslag bij het ontwerp van decreet houdende de aanpassing van de middelenbegroting 2003 terecht op dat, indien het de bedoeling was het Leegstandfonds stop te zetten, het aangewezen is bij decreet de opheffing ervan vast te stellen en te bepalen wat er met het beschikbaar saldo dient te gebeuren.

Voorliggend amendement geeft gevolg aan deze opmerking en geeft een decretale basis aan de formele opheffing van het Leegstandfonds en aan de toewijzing van de beschikbare saldi aan een operationeel organiek fonds, het Vernieuwingsfonds. De saldi van het voormalige Leegstandfonds kunnen bijgevolg aangewend worden voor de in artikel 17, § 2 van het decreet van 19 april 1995 houdende maatregelen ter bestrijding en voorkoming van leegstand en verwaarlozing van bedrijfsruimten omschreven doelstellingen.

Het amendement nr. 5 wordt aangenomen met 8 stemmen bij 4 onthoudingen.

Dit amendement heeft ook repercussies op de midelenbegroting op dewelke de indiener van dit amendement dan ook een amendement nr. 1 (*Parl. St. VI. Parl. 2002-2003, nr. 18-A/2*) heeft ingediend.

C.4. Afdeling IV : Belasting op de automatische ontspanningstoestellen (nieuw)

Door de heer Marc van den Abeelen wordt een amendement nr. 6 (*Parl. St. VI. Parl. 2002-2003, nr. 1690/6*) dat ertoe strekt een nieuwe afdeling IV – Belasting op de automatische ontspanningstoestellen in te voegen, bestaand uit artikel 65quater, dat luidt als volgt :

“AFDELING IV (nieuw)

Belasting op de automatische ontspanningstoestellen

Artikel 65quater (nieuw)

Het artikel 84bis van het Wetboek op de met inkomstenbelastingen gelijkgestelde belastingen, ingevoegd bij artikel 32 van het decreet van 6 juli 2001, wordt opgeheven.”.

De indiener verantwoordt zijn amendement als volgt : de teruggaveregeling van de belasting op de automatische ontspanningstoestellen werd in 2001 ingevoerd. De ratio legis van deze teruggaveregeling was de inwerkingtreding van de wet op de kansspelen van 7 mei 1999. Deze wet beperkte het aantal inrichtingen die een vergunning voor het opstellen van automatische ontspanningstoestellen kunnen bekomen en beperkt ook het aantal toestellen dat per inrichting kan worden opgesteld. Daarom liepen sommige uitbaters het risico fiscale kentekens aangeschaft te hebben voor toestellen die ze nooit zouden kunnen opstellen.

De wet op de kansspelen is ondertussen al enige tijd in werking getreden. De onduidelijkheid omtrent bepaalde situaties is ondertussen weggeëbd. De meeste uitbaters of kandidaat-uitbaters weten nu welke toestellen ze zullen kunnen opstellen. De ratio legis van de teruggaveregeling is dan ook voor een groot stuk verdwenen. Daarom is het aangewezen deze teruggaveregeling met ingang van 1 juli 2003 op te heffen. De gevallen van overmacht die zich zouden voordoen vanaf het derde kwartaal van 2003 zullen dus geen aanleiding meer geven tot een teruggave van deze belasting.

Het amendement nr. 6 wordt aangenomen met 8 stemmen tegen 3 bij 1 onthouding.

D. HOOFDSTUK XIVBIS : COMPENSATIE AFVALSTOFFENHEFFING (NIEUW)

1. Door de heer Marc van den Abeelen wordt een amendement nr. 4 (*Parl. St. VI. Parl. 2002-2003, nr. 1690/5*) ingediend dat ertoe strekt een nieuw Hoofdstuk XIVbis toe te voegen, bestaande uit een nieuw artikel 67bis, dat luidt als volgt :

“HOOFDSTUK XIVbis (nieuw)

Compensatieheffingen voor sector afvalstoffenverwerking naar aanleiding van schrapping aftrekbaarheid heffingen in de vennootschapsbelasting

Artikel 67bis (nieuw)

In artikel 47 van het decreet van 2 juli 1981 betreffende de voorkoming en het beheer van afvalstoffen, zoals gewijzigd, wordt een § 2quater ingevoegd, die luidt als volgt :

“§ 2quater. Het bedrag van de milieuheffing zoals bepaald in artikel 47, § 2, 7°, artikel 47, § 2, 8°, a) en b), en artikel 47, § 2, 9° wordt voor de heffingen gevestigd in het jaar 2003, 2004, 2005 en 2006 vermenigvuldigd met coëfficiënt 0,5.”.

De indiener verantwoordt het amendement als volgt : op 11 december 2002 werd in de Kamer van Volksvertegenwoordigers de hervorming van de vennootschapsbelasting definitief goedgekeurd. Deze hervorming heeft als gevolg dat de fiscale af-

trekbaarheid van de milieuheffingen vanaf het aanslagjaar 2004 niet meer toegelaten is.

Door de niet-afrekbaarheid van de eigenlijke gewestbelastingen worden vooral de privé-stortplaatsen vergund voor bedrijfsafvalstoffen, financieel zwaar getroffen. De niet-afrekbaarheid van de afvalstoffenheffing treft daarenboven vooral de stortplaatsen omdat de heffing meer dan de helft van het totaal bedrag aan stortrechten vertegenwoordigt. Bovendien moeten deze bedragen voortaan als bedrijfsopbrengsten worden geboekt en dus ook verwerkt in de resultatenrekening, ofschoon het geen opbrengsten zijn uit de gevoerde bedrijfsactiviteit, maar enkel geïnde gelden met het oog op doorstorting naar de belastingheffende overheid.

Deze federale maatregel zorgt er tevens voor dat privé-stortplaatsen een aanzienlijk en bijkomend concurrentieel nadeel ondervinden ten overstaan van de intercommunale afvalverwerkers. Deze intercommunales genieten immers een verregaande “tax-immuniteit” en zijn onderworpen aan de rechtspersonenbelasting waarin slechts een beperkt aantal categorieën van inkomsten worden belast, waardoor de niet-afrekbaarheid van de eigenlijke gewestbelasting in de vennootschapsbelasting voor hen dan ook geen gevolg heeft.

De federale maatregel ressorteert met ander woorden een verstoring van het huidige evenwicht in de reglementering van de milieuheffingen, die een regionale bevoegdheid is. Men kan aldus ook stellen dat deze federale maatregel van niet-afrekbaarheid een discriminatie in het leven roept tussen enerzijds intercommunale, publieke, afvalverwerkers en anderzijds privé-afvalverwerkers.

Deze maatregel zal bovendien zorgen voor een verschuiving van afvalverwerking van het Vlaamse Gewest naar onze buurlanden. De ophalers van afval dienen volgens de huidige regelgeving eveneens een heffing te betalen wanneer ze afval buiten het Vlaamse Gewest exporteren. Echter, gelet op de beperkte controlemogelijkheden hier, zal de niet-afrekbaarheid van de afvalstoffenheffing ongetwijfeld leiden tot een gevoelige stijging van de export van Vlaams afval.

Om bovenvermelde afgeleide effecten van de federale maatregel op Vlaams niveau enigszins te beperken, wordt voorliggend ontwerp van wijziging doorgevoerd. De voorgestelde wijziging van hoofdstuk IX van het decreet van 2 juli 1981 strekt er dus toe voor deze sector een maatregel voor te stellen die op korte termijn en voor een beperkte periode

de financieel nadelige gevolgen enigszins tempert. Het is de bedoeling aan de bedrijven uit deze sectoren een transitieperiode aan te bieden die hen moet toelaten zich aan de nieuwe situatie aan te passen.

De gekozen coëfficiënt waarmee de bedragen van de verschuldigde heffingen worden verminderd, strekken ertoe de niet-afrekbaarheid van de milieuheffingen in de federale vennootschapsbelasting gedeeltelijk te compenseren voor de heffingen die worden gevestigd in de periode 2003 tot en met 2006. Deze compensatiemaatregel is duidelijk uitdovend teneinde uiteindelijk volledig te verdwijnen in 2007.

De indiener van het amendement trekt dit amendement na overleg met de meerderheidsfracties in en vervangt het door het amendement nr. 7.

2. Door de heer Marc van den Abeelen wordt een amendement nr. 7 ingediend dat ertoe strekt een hoofdstuk XIVbis, Compensatie afvalstoffenheffing, in te voegen, bestaande uit het artikel 67bis, dat luidt als volgt :

“HOOFDSTUK XIVbis

Compensatie afvalstoffenheffing

Artikel 67bis (nieuw)

In artikel 47 van het decreet van 2 juli 1981 betreffende de voorkoming en het beheer van afvalstoffen, zoals gewijzigd, wordt een § 2quater ingevoegd, die luidt als volgt :

“§ 2quater. Het bedrag van de milieuheffing zoals bepaald in artikel 47, § 2, 7°, artikel 47, § 2, 8°, a) en b), en artikel 47, § 2, 9°, wordt voor de heffingen gevestigd in het jaar 2003 vermenigvuldigd met coëfficiënt 0,7 voor die heffingsplichtigen die overeenkomstig artikel 179 van het Wetboek van de inkomstenbelastingen 1992 onderworpen zijn aan de vennootschapsbelasting.”.

De indiener verantwoordt zijn amendement doordat door de inwerkingtreding dit jaar van de wet tot hervorming van de vennootschapsbelasting de fiscale afrekbaarheid van de milieuheffingen vanaf het aanslagjaar 2004 niet meer is toegelaten.

Door de niet-afrekbaarheid van de milieuheffingen (eigenlijke gewestbelastingen) worden vooral de privé-stortplaatsen, vergund voor bedrijfsafvalstoffen, financieel zwaar getroffen. De niet-afrekbaarheid van de afvalstoffenheffing treft daarenboven vooral de stortplaatsen, omdat voor hen de heffing meer dan de helft van het totaal bedrag aan stortrechten vertegenwoordigt.

Deze federale maatregel zorgt er voor dat privé-stortplaatsen met een bijkomend concurrentieel nadeel opgezadeld worden ten overstaan van de intercommunale afvalverwerkers. Deze intercommunales zijn immers onderworpen aan de rechtspersonenbelasting en de niet-afrekbaarheid van de eigenlijke gewestbelasting in de vennootschapsbelasting heeft voor hen dan ook geen enkel fiscaal of financieel gevolg.

De federale maatregel zorgt in de praktijk bijgevolg voor een verstoring van het huidige evenwicht in de reglementering van de milieuheffingen, die een regionale bevoegdheid is. Men kan aldus ook stellen dat deze federale maatregel van niet-afrekbaarheid een discriminatie in het leven roept tussen enerzijds intercommunale, publieke, afvalverwerkers en anderzijds privé-afvalverwerkers. De opmerkingen van EU-commissaris Bolkestein over de organisatie van de overheidsinitiatieven in de milieusector in Vlaanderen indachtig is dergelijke bijkomende concurrentievervalsing moeilijk te verdedigen. Bovendien behoorde dit niet tot de doelstellingen van de decreetgever toen de nu vigerende regeling werd vastgesteld.

Deze maatregel zal bovendien zorgen voor een verschuiving van afvalverwerking van het Vlaamse Gewest naar onze buurlanden. Hoewel de ophalers van afval volgens de huidige regelgeving een sorteerderheffing dienen te betalen wanneer ze afval buiten het Vlaamse Gewest exporteren, worden deze – gelet op de beperkte controlemogelijkheden – de facto weinig of niet geïnd. Daar de sorteerderheffing als oogmerk had de exporteurs van afval qua hoegrootheid van afvalheffingen op dezelfde voet te plaatsen als de verwerkers in Vlaanderen, zal de niet-afrekbaarheid van de afvalstoffenheffing, gekoppeld aan een quasi niet-inning van de sorteerderheffing, ongetwijfeld leiden tot een ernstige concurrentievervalsing met een gevoelige stijging van de export van Vlaams afval als eindresultaat.

De voorgestelde tijdelijke maatregel is verzoekbaar met het afvalstoffenplan omdat door de voorgestelde wijzigingen de heffingen op storten nog steeds groter zijn dan de heffingen op andere eind-

verwerkingsmethodes, wat volledig kadert in de ladder van Lansink.

Om bovenvermelde afgeleide effecten van de federale maatregel op Vlaams niveau enigszins te beperken en de concurrentievoorwaarden van de onderscheiden marktspelers weer naar elkaar toe te laten groeien, wordt voorliggend ontwerp van wijziging aan het Vlaams Parlement voorgelegd.

Het voorliggend voorstel tot wijziging van Hoofdstuk IX van het decreet van 2 juli 1981 strekt er dus toe voor deze sector een maatregel voor te stellen die op korte termijn en voor een beperkte periode de financieel nadelige gevolgen enigszins tempert. Teneinde de inkomsten voor de Vlaamse overheid zo weinig mogelijk te bezwaren en het concurrentienadeel ten aanzien van de intercommunales enigszins weg te werken, wordt de vermindering van deze heffingen slechts doorgevoerd voor klasse 1-stortplaatsen. Het is de bedoeling aan de bedrijven uit deze sectoren een transitieperiode aan te bieden die hen moet toelaten zich aan de nieuwe situatie aan te passen.

De gekozen coëfficiënt waarmee de bedragen van de verschuldigde heffingen worden verminderd strekken ertoe de niet-afrekbaarheid van de milieuheffingen in de federale vennootschapsbelastingen gedeeltelijk te compenseren voor de heffingen die worden gevestigd in 2003.

De *minister* vult aan dat deze problematiek recent werd besproken in een vergadering van de Verenigde Commissies voor Algemeen Beleid, Financiën en Begroting en voor Leefmilieu, Natuurbehoud en Ruimtelijke Ordening (*Parl. St.* Vl. Parl. 2002-2003, nr. 1690/15). Het amendement voorziet in twee belangrijke beperkingen : de compensatie geldt enkel voor het fiscaal jaar 2003 en enkel voor diegenen die onderworpen zijn aan de vennootschapsbelasting. Het is niet de bedoeling de afvalstoffenheffing te verminderen voor de intercommunales. Door de compensatieregeling worden de intercommunales en de private ondernemingen op ongeveer gelijkaardige manier behandeld, dit in afwachting tot de heffingen op een ander niveau worden gesteld, of tot de federale overheid beslist de desbetreffende omzendbrieven terug te trekken of aan te passen. Het probleem was dat de betaling van de storkosten werd opgenomen in de omzetberekening, terwijl de betaling van de heffingen op de balansrekening kwam. Door de omzendbrieven zijn de ondernemingen nu verplicht de heffingen in de resultatenrekening op te nemen, zodat zij onderhevig zijn aan de vennootschapsbelasting. Daardoor bestaat vandaag een onnatuurlijke situatie

tussen privé-ondernemingen en intercommunales. Er wordt nu voorgesteld de problemen op te lossen voor 2003. Om de problemen definitief te onder-
vangen heeft de Vlaamse overheid een permanent contact met de betrokken federale administratie. Als dat niet lukt zullen de heffingen op een andere manier moeten worden opgevat.

De heer *Johan De Roo* stelt vast dat het gaat om een in tijd beperkte maatregel en vraagt of er volgend jaar een nieuwe maatregel moet worden getroffen.

De *minister* stelt nog dat dit probleem door de Vlaamse regering aanhangig werd gemaakt bij het Overlegcomité. Het probleem is ontstaan naar aanleiding van een omzendbrief van de federale minister van Financiën omtrent het inboeken van de heffingen in de rekeningen van de betrokken bedrijven. De Vlaamse regering pleit ervoor dat het vorige systeem in voege zou blijven. In dat systeem was er sprake van innen en doorstorten zodat het voor de bedrijven een neutrale operatie was.

Het amendement nr. 8 wordt aangenomen met 9 stemmen bij 3 onthoudingen.

E. HOOFDSTUK XV : SLOTBEPALINGEN

Wat de artikelen aangaat die werden toegewezen aan de Commissie voor Algemeen, Beleid, Financiën en Begroting, worden geen opmerkingen geformuleerd.

Artikel 68 wordt dan ook aangenomen met 8 stemmen bij 4 onthoudingen.

De verslaggever,

De voorzitter,

Jos STASSEN

Marc VAN DEN ABELEN
